

Sygn. akt II Ca 377/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janusz Roszewski (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2015r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jarocinie

z dnia 20 listopada 2014r. sygn. akt I C 630/13

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygnatura akt II Ca 377/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Jarocinie zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz powoda M. C. kwotę 40.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10.05.2013r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda czynem niedozwolonym przez pozwanego sprawcę wypadku drogowego ubezpieczonego przez pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

Apelacje od wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok częściowo a mianowicie co do kwoty 20.000 zł wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcie o kosztach tj pkt 1 i 3 tego wyroku.

Zarzucając skarżonemu wyrokowi naruszenie art. 448 kc przez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że odpowiednim jest zadośćuczynienie w wysokości 40.000 zł. wniósł o zmianę wyroku w pkt. 1 poprzez zasądzenie kwoty 20.000 zł (w z ustawowymi odsetkami od 1 dnia 10 maja 2013r do dnia zapłaty i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, a w konsekwencji również zmianę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w punkcie 3 wyroku oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w II instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego jest nieuzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie nie została podważona przez apelującego podstawa faktyczna wyroku. Zatem, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać [por. m.in. Postanowienie SN z dnia 26. (...), II CSK 18/07, lex nr 966804].

Przede wszystkim trzeba się zgodzić z poglądem, że śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie. Osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Nie może być kwestionowane, że ten sam czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom. Źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również zatem osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego.

Sprawa wysokości przyznawanego zadośćuczynienia została przez ustawodawcę pozostawiona tzw. uznaniu sędziowskiemu. Nie ma obiektywnych kryteriów rekompensowania tego rodzaju krzywd. Ustawodawca wskazał jedynie, że zadośćuczynienie ma być „odpowiednie”. Oznacza to, że o jego wysokości decyduje całokształt okoliczności sprawy.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd I instancji wziął pod uwagę negatywne przeżycia psychiczne powoda, związane ze śmiercią ojca, intensywność więzi emocjonalnej ze zmarłym, stopień intensywności negatywnych przeżyć i związana z nią utratę zdolności powoda do pracy, poczucie straty, osamotnienia, utratę oparcia na przyszłość. Za chybiony należy natomiast uznać pogląd skarżącego, że na rozmiar naruszonego dobra osobistego powoda ma wpływ ilość osób, która została pokrzywdzona śmiercią tej samej osoby bliskiej, bowiem pogląd ten nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że kwota 40.000 zł jest kwotą odpowiedniego zadośćuczynienia i rekompensuje doznaną krzywdę.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. i 98 k.p.c., orzec jak w sentencji.